

10. De toerusting van de gemeente

De toerusting van de gemeente is altijd een van de meest noodzakelijke voorwaarden geweest voor de opbouw en de groei van de gemeente. Zonder geestelijke en praktische toerusting en vorming kan zij niet. Nu vindt uiteraard een belangrijk deel van deze toerusting plaats in de erediensten en dan met name in de prediking. Niet toevallig wordt van de gemeente in Jeruzalem als eerste gezegd dat zij bleef 'volharden bij het onderwijs der apostelen' (Hand. 2:42).

Noodzaak

Een predikant zei eens dat de gemeente in de prediking alle nodige toerusting ontvangt en meer ten diepste niet nodig heeft. Al zou hij daarin gelijk kunnen hebben, in de praktijk heeft hij dat zeker niet. Elke gemeente heeft - naast het lerende element in de verkondiging - praktische vorming en toerusting nodig die gericht is op de groei in geloof en discipelschap, maar die niet minder is toegesneden op het leven als christen in deze wereld en op het functioneren als gemeentelid in de gemeente in het bijzonder. Dat laatste met als doel, dat de gemeente in haar geheel en wij als gemeenteleden, met de mogelijkheden en gave(n) die de Here God ons geschonken heeft, zullen functioneren zoals Hij het heeft bedoeld. En dat uiteindelijk met het oog op haar getuigenis en dienst in deze wereld.

Waar die doelgerichte toerusting teveel ontbreekt zijn ambtsdragers en gemeenteleden, in welke activiteit ook, onvoldoende op hun taak berekend. Met het gevolg dat het ook steeds moeilijker wordt gemeenteleden in te schakelen. Naast het vaak gehoorde 'geen tijd', weten en voelen velen zich voor een bepaalde taak ook onvoldoende toegerust. En laat de praktijk dat ook niet zien? In welke gemeente moet niet naar ambtsdragers en medewerkers in allerlei activiteiten worden gezocht? Nu wil ik niet suggereren dat door de toerusting van de gemeente dit probleem grotendeels kan worden opgelost, maar het zal er zeker positief toe bijdragen. Daarom: toerusting tot verdieping van het geloof en tot een leven in de kracht van de Geest is gemeentebreed nodig, opdat gaven worden ontdekt en ontwikkeld en zoveel mogelijk gemeenteleden gestimuleerd worden mee te doen in de verschillende taken van de gemeente.

Wat verstaan we eronder?

Eén van de meest bekende teksten over de toerusting staat in Efeziërs 4:12, waar Paulus zegt dat God allerlei ambtsdragers heeft gegeven - *gegeven!* - *om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus*. Voor toerusting wordt hier het Griekse woord *katartismos* gebruikt. Het woord wordt gebruikt voor het optuigen van een schip, iets weer in de oude stand terugbrengen of in orde maken, of iets volmaken. Maar het wordt ook wel gebruikt als een medische term, voor het spalken van een been, of het terugbrengen van een uit de kom geraakt lichaamsdeel. Juist omdat het hier gebruikt wordt in het kader van de gemeente als lichaam, verdient deze verklaring mijns inziens de voorkeur. Temeer daar de ambtsdragers gezien worden als de 'geledingen', de pezen en banden, die het lichaam bij elkaar houden, maar die in de tijd van Paulus ook gezien werden als de transportwegen van de voeding naar de verschillende leden van het lichaam (Ef. 4:16, zie hfdst. 8). Dat wil zeggen dat ambtsdragers geroepen zijn om gemeenteleden die, gezien hun gave(n), niet of niet meer op de juiste plek zitten, zo toe te rusten, dat ze op die plek in de gemeente komen, waar ze goed kunnen functioneren. Of wat algemener en breder gezegd: met toerusting wordt volgens de Bijbel elke vorm van instructie, informatie en training bedoeld, waardoor het functioneren van de gemeenteleden wordt gediend en hun gaven zowel inhoudelijk als praktisch tot hun recht komen. Ambtsdragers nemen die taak dus niet over, maar rusten de gemeenteleden toe om met hun gave(n) de gemeente te dienen. En door dat dienend bezig zijn, ieder op zijn of haar plaats, wordt de gemeente gebouwd (Ef. 4:16). Net als met het menselijk lichaam: waar de leden van mijn lichaam goed functioneren en ik ze ook als zodanig gebruik, komt dat de conditie van mijn lichaam ten goede. Daarom is veel beweging belangrijk en nodig. De energie die je erin steekt dient het functioneren van mijn lede(mate)n en dientengevolge de opbouw van mijn lichaam. Niet anders is het met de toerusting van de gemeente.

Er is bijna geen terrein in de gemeente waarvoor die toerusting niet nodig is. Zo is er bijvoorbeeld alleen al op het vlak van de eredienst, rond liturgie en prediking, heel wat toe te rusten, met vragen als: Waarom deze opbouw van de dienst en geen andere? Wat zit daar achter? Wat is de betekenis van allerlei elementen van de liturgie? Hoe leer je luisteren naar

een preek? Hoe beleven we de sacramenten in de eredienst en waarom doen we het zoals we het doen? Waar deze en andere vragen in de vorm van een cursus aan de orde komen, zal dat bij de deelnemers de beleving van de eredienst ten goede komen. Maar dat niet alleen, het is een bewustwordingsproces dat ook voor de hele gemeente van positief belang is. Hetzelfde geldt van elke vorm van toerusting op welk terrein van het gemeente zijn ook.

Commissie

Alle toerusting is een eerste verantwoordelijkheid van de kerkenraad. Vandaar dat hij ook de geestelijke en praktische vorming van de gemeente tot een vast punt van zijn agenda maakt. Maar de kerkenraad kan de uitvoering van het gehele aanbod van toerusting wel delegeren aan een daartoe speciaal in het leven geroepen commissie, die alle vormen en mogelijkheden van toerusting doordenkt en coördineert. Omdat de toerusting ook een van de hoofdtaken is van de predikant zal hij in ieder geval van deze commissie deel moeten uitmaken. Zo mogelijk wordt deze toerusting samen gedaan met een of meer (geestelijk) verwante gemeenten of kerken in de buurt. Daarmee heb je meer kennis in huis, kan er een breder aanbod worden gedaan en is het aantal deelnemers per vorm van toerusting wellicht ook groter, hetgeen motiverend werkt. Ook om krachten te bundelen en de kostbare tijd van predikanten en andere betaalde werkers zo efficiënt mogelijk te gebruiken is dat - zeker voor gemeenten in de stad - een mogelijkheid die ernstig overwogen dient te worden.

Landelijke en regionaal

Wie als gemeentelid toerusting en vorming wil ontvangen kan in het algemeen in de regio, maar zeker in het land te kust en te keur terecht. Tal van cursussen, een- of meerdaagse conferenties worden aangeboden vanuit kerken en christelijke organisaties. Vele gemeenteleden uit verschillende kerken bezoeken dergelijke regionale of landelijke cursussen of dagen, meestal met het oog op hun persoonlijke (geloofs)opbouw. Dat is positief te waarderen en aan te bevelen, zeker ook - nog afgezien van de geestelijke opbouw - met het oog op contacten met christenen uit andere kerken die hetzelfde voor ogen staat en hetzelfde verlangen hebben geestelijk te groeien.

Belangrijk is om gemeenteleden die elders enige toerusting ontvangen in de thuisgemeente op zijn minst de ruimte te geven hun ervaringen te delen, willen die ook vruchtbaar gemaakt (kunnen) worden voor de gemeente zelf. Het gevaar is namelijk niet denkbeeldig dat op zichzelf positieve ervaringen negatief kritisch uitwerken, omdat op dagen of conferenties elders in het (buiten)land soms (of vaak?) afstand ervaren wordt tot het leven van de gemeente waarvan men deel uitmaakt. ('Voor wat we hier horen en beleven hebben 'ze' bij ons in de gemeente geen antenne!'). Terwijl positieve ervaringen en leerpunten elders opgedaan, mits goed begeleid en vooral goed 'vertaald', juist tot opbouw van de gemeente kunnen dienen. Zeker ook als deze gemeenteleden met hun kennis en ervaring worden ingeschakeld.

In de gemeente

Het voordeel van toerusting binnen de plaatselijke gemeente - eventueel samen met gemeenten in de directe omgeving - is dat deze heel sterk kan worden toegespitst op het leven en het niveau van functioneren van de gemeente zelf. Op bijzondere situaties, specifieke belemmeringen, enz. kan worden ingegaan. De vertaling van bijvoorbeeld 'gemeenteopbouw principes' kan concreter worden gemaakt met voorbeelden aan het leven van de gemeente zelf worden ontleend. Kortom, in deze toerusting kan veel beter bij de situatie en het niveau van de gemeente worden aangesloten, hetgeen de (geestelijke) opbouw van de gemeente ten goede komt.

Catechese

De toerusting van de gemeente begint bij de jongeren. We spreken van catechese, het onderwijs van de kerk dat in het kader van het verbond (de doop) plaatsvindt. Ouders hebben die verantwoordelijkheid bij de beantwoording van de doopvragen op zich genomen. De gemeente neemt die verantwoordelijkheid niet van hen over, maar geeft wel dat onderricht, mede namens de ouders. Hoewel er inmiddels veel verbeterd is, is de catechese in tal van gemeenten toch nog altijd een eenzame bezigheid van de catecheet, meestal de predikant. Dat de hele gemeente daarvoor medeverantwoordelijk is wordt nog te weinig gezien. Wanneer daarentegen ouders en andere gemeenteleden worden ingeschakeld, wordt die verantwoordelijkheid veel meer zichtbaar. Catecheseteams en huiscatechese zijn daarvan

duidelijke voorbeelden.

In de catechese komen de Bijbel, de inhoud van het geloof (belijdenis), de kerk en de wereld in hun onderlinge relatie aan de orde. Er is inmiddels heel wat materiaal voorhanden waaruit gekozen kan worden. Nieuwe methodieken zijn en worden ontwikkeld. Niet één methode voldoet helemaal, omdat je naast de stof en de methode te maken hebt met de samenstelling, interesse en leeftijd van de groep enerzijds en de persoon van de catecheet anderzijds. Vooral van de laatste hangt veel af. Hij zal naast en temidden van de jongeren, maar ook 'boven' de stof en de methode moeten staan om er op een goede wijze mee om te gaan, zodat jongeren ook daadwerkelijk de eerste beginselen van het geloof leren kennen en tot de stap komen om in het midden van de gemeente openlijk belijdenis van het geloof af te leggen en er 'ja' op te zeggen de Here Jezus in leven en sterven te willen volgen. Daarop is de catechese immers uiteindelijk gericht.

Cursussen

Een geschikte vorm van toerusting van de gemeente is het aanbieden van een of meer cursussen. Dat kan een kortlopende cursus zijn van een dag, een weekend, twee of drie avonden of van langere duur. Het is echter niet aan te bevelen een cursus uit meer dan tien avonden te laten bestaan, want dat is voor potentiële deelnemers over het algemeen een te groot tijdsbeslag en zal daarom ten koste gaan van het aantal deelnemers.

Ik noem enkele mogelijkheden van cursussen, bijvoorbeeld een cursus *geestelijke verdieping*. Je kunt daarbij denken aan een cursus waarin een aantal bijbelse basiselementen van het geloof als bekering en wedergeboorte, de Persoon van de Here Jezus Christus, vervulling met de Heilige Geest en het leven door de Geest centraal staan. Ook kun je denken aan een cursus discipelschap waarbij niet alleen de band met en de toewijding aan de Here Jezus in het volgen van Hem, maar ook het leven als christen in deze (postmoderne) wereld centraal staan. Hierbij valt gebruik te maken van bestaande cursussen of boekjes die als leidraad te gebruiken zijn. Naast de verdieping van de (geloofs)band met Christus hebben dergelijke cursussen ook een missionaire spits: het delen van het geloof met anderen.

Een cursus die vooral dat laatste element op het oog heeft is de cursus 'Aanstekelijk christen', door de Stichting Agapè in Doorn uitgegeven. Een door de IZB voor de gereformeerde gezindte uitgebrachte versie is de cursus 'Herkenbaar christen'. In beide cursussen wordt geprobeerd op een praktische wijze christenen te helpen, om niet de postbode, maar een leesbare brief van Christus te zijn in de eigen situatie van werk en buurt, familie, kennissen- en vriendenkring.

Ik denk ook aan een korte cursus met het oog op het *gebed*, met vragen als: Wat is bidden? Waarom bidden we eigenlijk? Zijn er ook onverhoorde gebeden? Welke elementen bevatten een gebed? Wat is de relatie tot het vasten? Welke plaats heeft het gebed in de eredienst? Hoe stimuleer je het samen bidden in het gezin en in de gemeente? Juist in een tijd waarin velen niet alleen in een geloofscrisis maar ook in een gebedscrisis verkeren is gebedstoerusting van een bijzondere waarde, zodat de gemeente de kracht van het gebed (opnieuw) leert ontdekken en ervaren. In plaats van een aparte cursus kan deze toerusting ook, over een langere periode verdeeld, op gebedskringen plaatsvinden.

In een gemeente waarin regelmatig huwelijken worden bevestigd, is het aan te bevelen een of twee keer per jaar een korte cursus te organiseren van ongeveer drie of vier avonden ter voorbereiding op het *huwelijk*. Jonge mensen die voornemens zijn te zijner tijd te gaan trouwen wordt gevraagd, of op z'n minst dringend aanbevolen, deze cursus te volgen. Thema's komen daarbij aan de orde als: het huwelijk als instelling van God, hoe weet je dat God je voor elkaar heeft bestemd, hoe is de onderlinge verhouding van man en vrouw zoals de Here God heeft bedoeld, het lichamelijke aspect van het huwelijk, de dienst waarin het huwelijk wordt bevestigd, enz. Daarnaast behoort ook een cursus 'Bouwen aan je huwelijk' tot de mogelijkheden. Onderwerpen als bouwen aan je relatie, verantwoorde gezinsvorming, hoe ga je om met meningsverschillen, goede verdeling van verantwoordelijkheden als beiden werken, enz. kunnen op een dergelijke cursus aan de orde komen.

Naast de doopcatechese voorafgaande aan de doop van een kind is het ook aan te bevelen een korte cursus van ongeveer vijf avonden te houden over de betekenis van de doop in relatie tot

de *geloofsopvoeding* van de kinderen. Ik spreek liever niet van geloofsoverdracht, omdat het geloof niet valt over te dragen. Er valt hoogstens in op te voeden, vooral door als ouders in het geloof voor te gaan en het voor te leven. Het gezin is daarom voor het kind de beste leersituatie voor het leren geloven. Niettemin is het goed als ouders de vragen rond de doop en de geloofsopvoeding met elkaar delen. Een goede vorm om dat te doen is het middel van een brief die de cursusleider - zelf ook vader of moeder van een kind of kinderen - aan de deelnemende ouders schrijft, waarin hij hen betreft in zijn vragen rond de doop en de opvoeding daarna. Deelnemers kunnen dan ook per brief reageren. Voor elke avond komt er een brief aan de orde en ook de reacties daarop worden besproken. Vragen rond kinderbijbels, schoolkeuze en allerlei andere zaken kunnen in een dergelijke cursus aan de orde komen.

Niet alleen rond de doop, maar ook rond het *avondmaal* is het raadzaam af en toe een korte cursus te organiseren. In sommige gemeenten heeft men in de week van voorbereiding een moment van bezinning en gebed, sterk gericht op de avondmaalsviering van de aanstaande zondag. Juist als er veel vragen zijn rond het avondmaal, is het aan te bevelen die bezinning uit deze enigszins beladen voorbereidingsweek te halen en dat op een ander moment te doen, bijvoorbeeld enkele weken na de avondmaalszondag. Er kan dan op een rustiger en meer ontspannen wijze over gesproken worden en vanuit de Bijbel en de belijdenis worden aangegeven wat het avondmaal inhoudt, voor wie het is bestemd, wat zelfbeproeving is, wat 'onwaardig eten en drinken' inhoudt, enz.

Ambtsdragers en allen die in *pastoraat en diaconaat* bezig zijn behoeven een toegespitste toerusting op het gebied van hun ambtswerk. Hoe versta ik het ambt, de vraag van ambt en roeping, de verhouding van ambt en charisma, hoe verdeel ik mijn aandacht over mijn huwelijk en gezin, mijn werk en de kerk, en vele andere (praktische) vragen komen daarbij aan de orde. Een belangrijk onderdeel van een dergelijke cursus is ook het bezoekwerk. Want juist in een tijd waarin er ongelooflijk veel op mensen afkomt, vereist dit werk gemeenteleden die hebben leren luisteren, invoelingsvermogen hebben in de situatie van de ander (alleengaand, ziek, eenzaam, enz.), communicatief vaardig zijn, enz. Ook al hebben ambtsdragers gaven op dit vlak, dan moeten deze toch verder ontwikkeld worden om zo dicht mogelijk naast de ander te kunnen staan en om het pastorale en diaconale bezoek zo goed mogelijk tot hun recht te laten komen.

Bezig zijn in het *kinder-, tiener- en jongerenwerk* is een bijzondere tak van werk in de gemeente en een 'vak apart'. Kan het in geen onderdeel van de gemeente zonder toerusting, hierin zeker niet. We moeten immers weten wie onze jongeren zijn, hoe hun ontwikkeling verloopt, in welke wereld ze opgroeien, enz. Maar ook op welke manier we het beste met hen om kunnen gaan om hen te stimuleren in hun geloofsgroei, niet minder om ze bij de gemeente te betrekken en betrokken te houden. In landelijk en regionaal verband wordt regelmatig aan de toerusting tot dit werk aandacht gegeven en het is aan te bevelen daarvan gebruik te maken om het vervolgens in de plaatselijke situatie toe te passen.

Op het gebied van de *opbouw der gemeente* is toerusting nodig om gemeenteleden hun gaven te leren ontdekken en ontwikkelen, om daarmee hun plaatsje in de gemeente in te nemen. Onderwerpen als de Heilige Geest en Zijn gaven, de verhouding natuurlijke en geestelijke gaven, de vraag naar het ontdekken van je gaven, enz. komen daarbij aan de orde. Door Willow Creek Nederland is de cursus 'Netwerk' uitgegeven, bestaande uit een vijftal avonden, waar een praktische uitwerking gegeven wordt van de gemeente als I lichaam van Christus en waarin gemeenteleden geholpen worden, al naar gelang hun gaven, het juiste plekje te vinden in het netwerk van taken in de gemeente.

Niet minder belangrijk is het echter om met elkaar het hele *gemeente zijn* te doordenken, haar basis, doel, visie, eenheid, gemeenschap, ministries, leiding, rentmeesterschap, toekomst, enz. Een cursus onder de noemer van 'De aantrekkelijke gemeente' behoort tot de mogelijkheden. Zoals ten diepste alle toerusting dient zeker ook deze cursus vooral gericht te zijn op het missionair gemeente zijn, dus gericht op de vraag hoe de gemeente meer en meer een wervende gemeente kan worden, die aantrekkelijk is voor de mensen die (nog) niet bij haar betrokken zijn.

Kringen

Naast cursussen zijn ook bijbel- en gesprekskringen een goede mogelijkheid tot toerusting en

geestelijke verdieping van de gemeente. Meer dan in cursusverband is in kringen het onderlinge contact van de kringleden van essentieel belang, zeker als een kring regelmatig met elkaar eet voor de bijbelstudie of het gesprek over een thema begint. Kringen hebben daarom ook een pastorale en diaconale kant, doordat de leden met elkaar meelevend en naar elkaar omzien. Maar ook krijgt het vierende element van het samen zingen en bidden in een kring meer aandacht dan in een cursus.

Kringen kunnen min of meer zelfstandig functioneren, waarbij de leden met elkaar afspreken hoe vaak ze bij elkaar komen, wat ze gaan doen, enz. Kringleiders komen af en toe bij elkaar om ervaringen uit te wisselen, training en toerusting te ontvangen en elkaar te bemoedigen. Het voordeel van deze manier is dat elke kring zelf de onderwerpen / bijbelgedeelten kan kiezen en op zijn niveau bezig kan zijn, afhankelijk van de samenstelling van de kring. Het nadeel is dat, zeker wat de voorbereiding betreft, de kringleider er alleen voor staat en zeer gemotiveerd moet zijn om telkens voldoende tijd te nemen zich goed voor te bereiden.

De structuur die wij, wat de bijbelstudiekringen betreft, al vele jaren toepassen is, dat de kringen eenmaal in de drie weken bij elkaar komen, op verschillende avonden, behalve vrijdag- t/m zondagavond, zodat iedereen in de gemeente die aan een kring wil deelnemen dat ook kan. Ook enigszins geografisch bepaald, zodat er voor zover mogelijk een kring is in de buurt waar een aantal kringleden woont. De kringleiders kiezen gezamenlijk de onderwerpen / bijbelgedeelten uit die ze op de kringen willen behandelen. De stof is dus voor iedere kring hetzelfde. Vervolgens komen de kringleiders een keer in de drie weken bij elkaar om de laatstgehouden kringavond te evalueren, ervaringen uit te wisselen en zich gezamenlijk onder leiding van de predikant op de volgende kringavond voor te bereiden. De voordelen zijn dat je je als kringleider beter weet toegerust met de bagage die je meekrijgt, maar ook heel goed op de hoogte blijft van het hele 'kringleven' en dat je elkaar ook motiveert en bemoedigt. Een belangrijk pluspunt is ook dat er door de gezamenlijke voorbereiding over het algemeen op de kringavonden zelf meer uitkomt. Het nadeel is dat de frequentie van de kringavonden wat laag is, maar ook dat je een gemiddeld niveau aanhoudt, wat voor sommige kringleden nog te moeilijk en te hoog gegrepen is, maar anderen het gevoel geeft niet zoveel te leren. Niettemin wegen mijns inziens de nadelen niet op tegen de voordelen en kiezen de kringleiders in onze gemeente daarom toch telkens weer voor deze structuur van kringwerk.

Deze structuur gaat natuurlijk niet op waar het gespreks- of studiekekringen betreft. Meestal zijn er namelijk niet meerdere kringen rond een bepaald onderwerp, boek of blad, maar is er per thema een kring. Deze kringen verschillen van bijbelkringen omdat in gespreks- of studiekekringen meestal uitgegaan wordt van de thematiek en de vragen daaromtrent, vaak ook vanuit de actuele (levens)situatie, met daarna de vraag hoe de Bijbel daarover denkt. Bij de bijbelkringen is het precies andersom: vanuit de bijbelstudie komt de vraag op hoe een en ander wat we uit de Schrift opdiepen valt toe te passen in het leven van elke dag. Mede afhankelijk van de deelnemers aan de kring en hun wensen, kan er voor de ene of de andere vorm gekozen worden. De ene vorm is niet per definitie beter dan de andere, al is het over het algemeen een pittige opgave vanuit een bepaald gespreksthema op de Bijbel te komen en is ook het gevaar van selectiviteit niet denkbeeldig.

Leerhuis

Er wordt wel eens gezegd dat het hele leven een leerschool is. Het leven in het geloof is dat niet minder. Vooral het joodse volk heeft dat goed begrepen. Om te leren in het geloof moeten we dan ook bij hen en in de joodse traditie te rade gaan. Dan kom je in het 'huis van onderzoek' (beth hamidrasj), waar de leraar naast en samen met zijn leerlingen in onderlinge verbondenheid de Schriften onderzoekt. Daar komt het typisch joodse begrip 'leerhuis' vandaan, als naam voor een manier van omgaan met en staan in de levende traditie van de Schriften. Naast de Thora worden in het leerhuis de mondelinge traditie daaromheen (Talmud, Midrasj) bestudeerd. Maar aangezien voor de jood leer en leven een zijn (het Hebreeuwse 'dabar' is zowel woord als daad), is een leerhuis eigenlijk ook een 'leefhuis'. Het leerhuis is typisch joods, maar dat wil niet zeggen dat we deze vorm van toerusting niet in de christelijke gemeente zouden kunnen gebruiken, mits het maar nauw verbonden is met het hele leven van de gemeente en de geloofsgemeenschap met elkaar wordt voorondersteld. Het samen lezen en bestuderen van de Schriften en de belijdenis der kerk zou je de christelijke variant van het joodse leerhuis kunnen noemen.

Gemeentegroei groepen

Door het Evangelisch Werkverband zijn de gemeentegroei groepen geïntroduceerd: groepen die inhoudelijk en qua doelstelling een duidelijk missionaire spits hebben. Ze moeten dan ook niet vereenzelvigd worden met de bijbelstudie kringen, want ze zijn niet naar binnen gericht, maar juist op het betrekken van rand- en buitenkerkelijken bij de groep. Je zou ze dan ook onder het apostolaat kunnen rangschikken. Dat blijkt ook wel uit de bedoeling van deze groepen: groeien in geloof, groeien in gemeenschap en in getal. De groepen bestaan deels uit meelevende en betrokken gemeenteleden, deels uit randkerkelijken die op een of andere wijze geïnteresseerd zijn geraakt in het christelijk geloof. Voor mensen die bijvoorbeeld de Alpha-cursus hebben gevolgd biedt de gemeentegroei groep een goed vervolg.

Gemeentedagen

Als een laatste vorm van toerusting zou ik in dit verband de gemeentedagen willen noemen. Al vele jaren gaat de Jeruzalemkerk gemeente in Amsterdam-West, samen met een verwante gemeente in West, van Hemelvaartsdag tot de zaterdagmiddag daaropvolgend - velen hebben de vrijdag vrij - naar een conferentieoord buiten de stad om daar rond een thema bij elkaar te zijn. Voor de kinderen is er een speciaal programma, voor de jongeren ook, in zoverre zij het hoofdprogramma niet kunnen volgen. In de dienst op Hemelvaartsdag wordt in de prediking aandacht geschonken aan het thema, verder zijn er nog drie momenten van bezinning, de donderdagavond, de vrijdag- en zaterdagmorgen. Er worden lezingen gehouden met verwerking in groepen, er zijn keuzeprogramma's en er is een slotviering. In deze viering hebben de kinderen een belangrijk aandeel. Er wordt tijdens deze dagen veel gezongen, samen gesproken en gebeden. De vrijdagavond is een ontspanningsavond met een feestelijk tintje, waarin allerlei creatieve gaven voor het voetlicht komen.

Naast het element van de toerusting dat erin zit, dragen deze dagen sterk bij aan de onderlinge gemeenschap, aan de opbouw en dus indirect ook aan het getuigenis van de gemeente.